

PROLOG

Ančina kuše měla tělo vysoustružené z černého plastu a její tětiva z chromované oceli se natahovala jediným pohybem nehlučně klouzající páky. Anton takové novoty neuznával – měl proto starý dobrý samostříl ve stylu maršála Totze, později krále Pitze Prvního, okovaný tmavou mědí a s kolečkem, na které se navíjela šňůra z volských šlach. Co se Páji týče, ten si vzal pneumatickou vzduchovku. Kuše považoval za beznadějně primitivní, jelikož byl líný a zcela postrádal vlohy k truhlářině.

Přistáli u severního mysu, kde ze žlutého písčitého srázu vyčnívaly pokroucené kořeny vysokých borovic. Anča pustila kormidlo a ohlédla se. Zpoza lesa již vyšlo slunce a všechno kolem bylo modré, zelené a žluté – světlemodrý opar nad jezerem, tmavozelené borovice a žlutý protější břeh. A nad celou tou krajinou se klenula jasná, bělavě blankytná obloha.

„Nic tam není,“ řekl Pája.

Děti seděly skloněné přes okraj člunu a dívaly se do vody.

„Obrovská štika,“ prohlásil Anton s jistotou.

„S takhle velkými ploutvemi?“ zeptal se Pája.

Anton neodpověděl. Anča se také podívala do vody, ale uviděla jen vlastní odraz na hladině.

„Chtělo by to se vykoupat,“ řekl Pája a ponořil ruku až po loket do vody. „Studená,“ oznámil.

Anton přešel na příď a seskočil na břeh. Člun se zhoupl. Anton ho uchopil za okraj a vyčkávavě se podíval na Páju. Vzápětí

se Pája zvedl, hodil si veslo za krk jako jho, zavrtil boky a zapíval:

*„Kapitáne Kukulkáne,
vzbuď své chlapy, taste kordy!
Ženou se k vám oceánem
smažených žraloků hordy!“*

Anton mlčky škubl člunem směrem k sobě.

„Hej!“ zakřičel Pája a chytil se okrajů.

„Proč smažených?“ zeptala se Anča.

„Netuším,“ opáčil Pája. Vylezli ze člunu. „No ale nezní to parádně? Smažených žraloků hordy!“

Společnými silami vlekli člun na břeh. Nohy se jim bořily do vlhkého písku, plného borových šišek a suchého jehličí. Člun byl těžký a kluzký, ale přesto ho vytáhli na pláž až po zád, a teprve tehdy se zastavili a ztěžka oddechovali.

„Mám pohmožděnou nohu,“ oznámil Pája a začal si upravovat červený šátek, uvázaný na hlavě. Dával si bedlivý pozor, aby měl uzel šátku přesně nad pravým uchem – po způsobu nosatých irukánských pirátů. „Život je laciný, johohó!“ prohlásil.

Anča si soustředěně cumlala prst.

„Máš tam třísku?“ zeptal se Anton.

„Ne. Mám to odřený. Jeden z vás má hrozný drápy...“

„Ukaž.“

Anča mu to ukázala.

„No jo,“ řekl Anton. „Úraz. Tak co budeme dělat?“

„Hodíme si člun na ramena a vyrazíme podél břehu,“ navrhl Pája.

„Tak to jsme z něj ale vůbec nemuseli vylézat,“ řekl Anton.

„Ve člunu by to zvládl kdejaký hňup,“ vysvětlil Pája. „Kdežto podél břehu máš za á rákosí, za bé srázy a za cé tůně. A v nich mníky. A taky sumce.“

„Smažených sumců hordy,“ řekl Anton.

„A ty už ses do nějaké tůně potápěl?“

„Jo, potápěl.“

„No, že jsem tě neviděl. Nějak k tomu nebyla příležitost.“

„Tys ještě neviděl věci...“

Anča se k nim otočila zády, zvedla kuši a vystřelila po asi dvacet kroků vzdálené borovici. Ze zasaženého kmene se začala sypat kůra.

„Bezva!“ řekl Pája a ihned vystřelil ze vzduchovky. Mířil na Ančin šíp, ale minul. „Nezadržel jsem dech,“ vysvětlil.

„A kdybys ho zadržel?“ zeptal se Anton s pohledem upřeným na Anču.

Anča silným pohybem zatáhla za páku tětivy. Svaly měla nádherné – Anton s potěšením sledoval, jak se jí pod snědou kůží překutálela tvrdá kulička bicepsu.

Anča velice pečlivě zamířila a vystřelila znovu. Druhý šíp se s praskotem zabodl do kmene jen malý kousek pod tím prvním.

„Neměli bychom to dělat,“ řekla Anča a sklonila kuši.

„Co?“ zeptal se Anton.

„Ničit ten strom. Včera jsem jednoho prcka přistihla, jak z luku střílí do stromu – tak jsem ho donutila, ať jde a každý z těch šípů vytáhne zubama.“

„Pájo,“ řekl Anton, „ty máš dobrý zuby, nechceš tam zaběhnout?“

„Kolem jednoho zubu mi to šišlá,“ prohlásil Pája.

„Dobrá,“ řekla Anča. „Tak už začněme něco dělat.“

„Nechce se mi šplhat po srážech,“ řekl Anton.

„Ani mně ne. Tak to vezmeme přímo.“

„Kam?“ zeptal se Pája.

„Rovnou za nosem.“

„Takže kam?“ řekl Anton.

„Takže do saivy,“ řekl Pája. „Tondo, pojďme na Zapomenutou silnici. Pamatuješ?“

„Aby ne!“

„Víš, Aničko...,“ začal Pája.

„Já nejsem žádná Anička,“ opáčila Anča zostra. Nesnášela, když jí někdo neříkal Anča, ale nějak jinak.

Anton si to dobře zapamatoval.

„Zapomenutá silnice,“ řekl rychle. „Nikdo po ní nejezdí. A ani není na mapě. A taky se vůbec neví, kam vlastně vede.“

„A vy jste tam byli?“

„Jo. Jenže jsme to tam nestačili prozkoumat.“

„Cesta odnikud nikam,“ pronesl Pája, který se mezitím stačil trochu otřepat.

„Tak to je paráda!“ řekla Anča. Oči měla rázem jako dvě černé štěrbinky. „Jdeme. Budeme tam do večera?“

„Neblázni! Budeme tam už před dvanáctou.“

Začali šplhat do srázu. Na jeho okraji se Pája otočil. Dole se rozprostíralo modré jezero s nažloutlými lysinami mělčin; na písčité pláži ležel jejich člun a kousek od břehu se po klidné, olejnaté hladině šířily kruhy – vodu určitě zčeřila tamta obrovská štika. A tehdy se Páji zmocnilo neurčité nadšení, jaké cítil pokaždé, když spolu s Tondou utekli z internátní školy a měli před sebou celý den naprosté svobody s neprozkoumanými zákoutími, lesními jahodami, horkými liduprázdnými loukami, ještěrkami a ledovou vodou v nečekaných pramenech. Stejně jako pokaždé dostal chuť pořádně nadskočit a zahulákat z plných plic, a tak to okamžitě udělal. Anton se na něho s úsměvem podíval a Pája z jeho očí vyčetl naprosté porozumění, zatímco

Anča si strčila dva prsty do pusy a divoce zahvízdla. Pak vstoupili do lesa.

Byl borový a řídký; nohy v něm klouzaly po opadaném jehličí. Mezi rovné kmeny dopadaly šikmé sluneční paprsky, které pokrývaly zemi zlatavými skvrnami. Vzduch voněl smůlou, jezerem a lesními jahodami. Kdesi na obloze švitořili neviditelní ptáčci.

Anča kráčela v čele. Kuši držela v podpaždí a čas od času se shýbala pro jahody – krvavé a lesklé jako nalakované. Anton šel za ní se starým dobrým samostřílem ve stylu maršála Totze na rameni. Toulec se starými dobrými válečnými šípy jej ztěžka poplácával po zadku. Za chůze Anton pokukoval po Ančině krku – opáleném, téměř černém, s vystouplými obratli. Tu a tam se ohlížel po Pájovi, ale nikde ho neviděl; jen čas od času zahlédl v paprscích slunce planout jeho červený šátek, jednou nalevo, jindy zase napravo. Anton si představil, jak Pája s připravenou vzduchovkou nehlučně klouže mezi borovicemi, hubenou a dravou tvář s loupajícím se nosem ostražitě zvednutou. Pája se plížil sajvou, a sajva, to není legrace. Sajva, ta ti dokáže zničehonic položit otázku a ty ji musíš okamžitě zodpovědět, kamaráde, pomyslel si Anton a již se chystal příkrčit, ale najednou si uvědomil, že je před ním Anča, která by se mohla ohlédnout. Vypadalo by to trapně.

Vzápětí se Anča skutečně ohlédla.

„Zmizeli jste potichu?“ zeptala se.

Anton pokrčil rameny. „Copak se dá zmizet nahlas?“

„Já nejspíš přece jenom nadělala rámus,“ řekla Anča ustaraně. „Shodila jsem lavor a vtom slyším na chodbě kroky. Nejspíš to byla panna Káťa – má dneska službu. Nezbylo mi než seskočit do záhonu. Tondo, co myslíš, že na tom záhonu roste za kytky?“

Anton svažtil čelo.

„U tebe pod oknem? Nevím. A proč se ptáš?“

„No, jsou to hrozně vytrvalý kytky. ‚Vítr je neohne, bouře je nezlomí.‘ Lidi už do nich skáčou pěkných pár let, ale jim je to šumafuk.“

„Zajímavý,“ řekl Anton hloubavě. Vzpomněl si, že pod jeho oknem je také záhon s květinami, které „vítr neohne a bouře nezlomí“. On sám tomu ale nikdy předtím nevěnoval pozornost.

Anča se zastavila, počkala na něho a nabídla mu hrst lesních jahod. Anton si tři z nich opatrně vzal.

„Dej si víc,“ pobídla ho Anča.

„Dík,“ řekl Anton. „Já je radši sbírám po jedné... Ale Panna Káťa je celkem v pohodě, že jo?“

„No, jak se to vezme,“ řekla Anča. „Když od ní člověk každý večer slyší, že má nohy jednou od bláta, jindy zas od prachu...“

Zmlkla. Bylo úžasně příjemné kráčet s ní lesem bok po boku, navzájem se dotýkat holými lokty, pokukovat po ní a kochat se tím, jaká je krásná, hbitá a nesmírně laskavá a jaké má velké šedé oči s černými řasami.

„No jo,“ řekl Anton a natáhl ruku, aby sundal pavučinu, která se před nimi zaleskla na slunci. „Ona sama teda nohy od prachu rozhodně nemá. Když tě někdo nosí přes kaluže v náruči, tak je jasný, že se moc nezaprášíš...“

„A kdo ji nosí?“

„Heinrich. Z meteorologický stanice. Však ho znáš: chlap jak hora, má světlý vlasy...“

„Vážně?“

„A co je na tom? Každý prcek ví, že jsou do sebe zamilovaní.“

Znovu zmlkli. Anton se podíval na Anču. Oči měla jako černé štěrbinky.

„A kdy se to stalo?“ zeptala se.

„Stalo se to jedné měsíčné noci,“ odpověděl Anton bez špetky nadšení. „Ale hlavně to nikde nerozkecej.“

Anča se ušklíbla.

„Ale já tě přece nenutila, aby sis pouštěl pusu na špacír, Tondo,“ řekla. „Chceš ještě jahody?“

Anton bezděčně shrábl jahody z malé upatlané dlaně a strčil si je do pusy. Nemám rád mluvky, pomyslel si. A nesnáším tluchuby. Najednou ho napadl vhodný argument.

„Však on tě taky jednou někdo bude nosit v náruči. A určitě ti nebude příjemný, když to lidi začnou vytrubovat!“

„Jak tě napadlo, že se to chystám vytrubovat?“ zeptala se Anča roztržitě. „Abys věděl, já mluvky nemám ráda.“

„Poslyš, a co máš teda za lubem?“

„Nic zvláštního.“ Anča pokrčila rameny a o chvíli později se důvěrným tónem svěřila: „Víš, mně už totiž příšerně leze krkem, jak si musím každý boží večer umývat nohy.“

Chudák Panna Káťa, pomyslel si Anton. Kam se hrabe sajva.

Vyšli na pěšinku. Ta se postupně svažovala a okolní les byl stále tmavší a tmavší. Bujely tu kapradiny a vysoká vlhká tráva. Kmeny borovic pokrýval mech a bílá pěna lišejníků. Jenže sajva, to není legrace. Chraplavý hlas, na němž nebylo naprosto nic lidského, znenadání zařval:

„Stát! Odhoďte zbraně – ty, urozený done, i ty, doňo!“

Když ti sajva položí otázku, je třeba okamžitě odpovědět. Anton přesným pohybem srazil Anču do kapradin nalevo, zatímco on sám skočil do kapradin napravo, odkulil se stranou a zalehl za ztrouchnivělým pařezem. Mezi kmeny borovic se dosud rozléhala chraplavá ozvěna a pěšinka již zela prázdnotou. Zavládlo ticho.

Anton vleže na boku otáčel navíjecím kolečkem a napínal tětivu. Práskl výstřel a na Antona se sesypalo jakési smetí. Chraplavý nelidský hlas oznámil:

„Don byl zasažen do paty!“

Anton zaúpěl a pokrčil nohu.

„Do téhle ne,“ opravil jej hlas. „Do pravé.“

Bylo slyšet, jak se Pája hihňá. Anton obezřetně vykoukl zpoza pařezu, ale v šeré zelené kaši neviděl vůbec nic.

V tu chvíli se ozval pronikavý hvizd a hluk, jako by se opodál skácel strom.

„Jauvajs...!“ zakřičel Pája zdušeně. „Milost! Milost! Nezabíjejte mě!“

Anton byl rázem na nohou. Naproti němu z kapradin vycouval Pája, ruce zvednuté nad hlavou. Ančin hlas se zeptal:

„Vidíš ho, Tondo?“

„Jako na dlani,“ opáčil Anton pochvalně. „Neotáčej se!“ okřikl Páju. „Ruce za hlavu!“

Pája si pokorně dal ruce za hlavu a prohlásil:

„Vůbec nic vám neřeknu.“

„Co bychom s ním měli udělat, Tondo?“ zeptala se Anča.

„To hned uvidíš,“ řekl Anton. Pak se posadil na pařez a položil si samostříl na kolena. „Jméno!“ zahřměl hlasem Hexy Irukánského.

Pája dal celými svými zády najevo vzpurnost a opovržení. Anton vystřelil. Těžký šíp se s praskotem zabodl do větve nad Pájovou hlavou.

„Oho!“ ozval se Ančin hlas.

„Jmenuju se Bon Saranče,“ přiznal Pája neochotně. „A zde zřejmě zemře Bon, jeden z těch, kteří byli s ním...“

„Známý násilník a vrah,“ vysvětlil Anton. „Nikdy nic nedělá zadarmo. Kdo tě poslal?“

„Poslal mě don Satarina Nelítostný,“ zalhal Pája.

„Tato ruka,“ prohlásil Anton opovržlivě, „přetála nit smrdutého života dona Satariny. Stalo se to před dvěma roky v končině Těžkých mečů.“

„Co kdybych ho provrtala šípem?“ nabídla se Anča.

„Dočista jsem zapomněl,“ řekl Pája spěšně. „Ve skutečnosti mě poslal Arata Sličný. Slíbil mi za vaše hlavy sto zlatých.“

Anton se plácl do kolen.

„Žvanile!“ zvolal. „Copak by se Arata spolčil s takovým ničemou, jako jsi ty?“

„Mohla bych ho přece jenom provrtat šípem?“ zeptala se Anča krvelačně.

Anton se démonicky rozchechtal.

„Jen tak mimochodem,“ řekl Pája, „ustřelil jsem ti pravou patu. Už máš pomalu nejvyšší čas vykrváct.“

„Houby!“ namítl Anton. „Zprvė celou dobu žvýkám kůru bílého stromu, no a zadruhé mi už dvě krásné barbarky stačily ovázat všechny rány.“

Kapradiny se zavlnily a Anča vyšla na pěšinku. Na tváři měla škrábanec a kolena upatlaná od hlíny a zeleně.

„Myslím, že je nejvyšší čas hodit ho do bažiny,“ prohlásila. „Když se nepřítel nevzdává, musí být zničen.“

Pája svěsil ruce.

„Abys věděl, tak nehraješ podle pravidel,“ vyčetl Antonovi. „Ve tvém podání to totiž furt vypadá, že je Hexa dobrý člověk.“

„Co ty o tom můžeš vědět!“ řekl Anton a rovněž vyšel na pěšinku. „Sajva, to není legrace, špinavý žoldáku.“

Anča vrátila Pájovi vzduchovku.

„A to po sobě vždycky takhle střílíte?“ zeptala se závistivě.

„Jak by ne?!“ podivil se Pája. „To na sebe máme pokřikovat pif a paf, nebo co? Každá hra si žádá prvek rizika!“

„Například si často hrajeme na Viléma Tella,“ řekl Anton le-dabyle.

„A střídáme se,“ přidal se k němu Pája. „Dneska stojím s jablkem já a zítra on.“

Anča si je změřila pohledem.

„Vážně?“ řekla pomalu. „Tak to bych teda chtěla vidět.“

„My bychom rádi,“ řekl Anton uštěpačně. „Akorát nemáme žádný jablko.“

Pája se široce ušklíbal. Vtom mu Anča strhla z hlavy červený šátek a rychle ho smotala do podlouhlé ruličky.

„Jablko, to je jenom taková ustálená rekvizita,“ řekla. „Tohle bude taky skvělý terč. Zahrajme si na Viléma Tella.“

Anton si vzal červenou ruličku a pozorně si ji prohlédl. Podíval se Anču – oči měla jako štěrbinky. Zato Pája se usmíval a zjevně se dobře bavil. Anton mu podal smotaný šátek.

„Na třicet kroků kartu nechybím,“ řekl klidným hlasem, „ovšem ze správné pistole.“

„Opravdu?“ řekla Anča a otočila se k Pájovi: „A ty, příteli, tre-fíš kartu na třicet kroků?“

Pája si právě položil červenou ruličku na hlavu.

„Někdy to zkusíme,“ řekl s vyceněnými zuby. „Svého času jsem nestřílel špatně.“

Anton se otočil a odcházel po pěšince, přičemž nahlas odpočítával kroky:

„Patnáct... šestnáct... sedmnáct...“

Pája něco řekl. Anton neslyšel, co to bylo, ale Anča se nahlas zasmála. Až moc nahlas.

„Třicet,“ řekl Anton a otočil se.

Třicet kroků vzdálený Pája vypadal úplně mrňavý. Nedbale poskládaný šátek mu trčel na hlavě jako šaškovská čepice. Pája se šklebil. Ještě pořád to považoval za hru. Anton se sklonil a začal nespěšně natahovat tětivu.

„Žehnám ti, otče můj Viléme!“ zavolal Pája. „Ať se stane co-koli, za vše ti děkuji!“

Anton vložil šíp do žlábků a napřímil se. Pája a Anča se na něho dívali. Stáli vedle sebe. Pěšinka vypadala jako tmavá

a vlhká chodba mezi vysokými zelenými zdmi. Anton zvedl zbraň. Starý dobrý samostříl ve stylu maršála Totze mu najednou připadal neskutečně těžký. Třesou se mi ruce, pomyslel si Anton. To je zlé, to by neměly. Vzpomněl si, jak s Pájou jednou v zimě celou hodinu házeli sněhové koule na litinovou bouli na krajním sloupku plotu. Nejprve z dvaceti kroků, pak z patnácti a nakonec z deseti, ale pořád se ne a ne trefit. A potom, když už je celá kratochvíle omrzela a byli na odchodu, Pája ledabyle, bez dívání vrhl poslední kouli – a zasáhl. Anton si vši silou přitiskl dřevěné tělo samostřílu k rameni. Anča stojí moc blízko, napadlo ho. Chtěl na ni zavolat, aby ustoupila stranou, ale uvědomil si, že by to vyznělo hloupě. Výš. Ještě výš... Ještě... Najednou se ho zmocnila jistota, že i kdyby se k nim teď otočil zády, těžký šíp se Pájovi stejně zabodne přesně do kořene nosu, mezi jeho veselé zelené oči. Otevřel své vlastní oči a podíval se na Páju. Ten už se nešklebil. Anča právě pomalu, pomaloučku zvedala ruku s roztaženými prsty; tvář měla plnou napětí a nesmírně dospělou. A tehdy Anton zvedl samostříl ještě výš a stiskl páku spouště. Ani se nepodíval, kam šíp vlastně odletěl.

„Vedle,“ řekl zbytečně nahlas.

Neobratně našlapuje zdřevěnělýma nohama vykročil po pěšince. Pája si zmuchlaným šátkem otřel obličej, načež s ním zatřepal, rozprostřel ho a začal si ho uvazovat na hlavu. Anča se sklonila a zvedla svou kuši. Jestli mě s ní teď praští do hlavy, pomyslel si Anton, tak jí za to ještě poděkuju. Anča mu ale nevěnovala jediný pohled.

Otočila se k Pájovi a zeptala se:

„Jdeme?“

„Jo, hned,“ řekl Pája.

Podíval se na Antona a ohnutým prstem si mlčky poklepal na čelo.

„Měls nahnáno, co?“ řekl Anton.

Pája si prstem znovu poklepal na čelo a zamířil za Ančou. Anton se šoural za nimi a snažil se v sobě potlačit pochybnosti.

Co jsem vlastně provedl tak hrozného, říkal si zvadle. Proč jsou na mě naštvaní? Pája... No dobře, ten se určitě pořádně vylekal. I když není vůbec jisté, kdo měl větší strach – zda synáček Tell nebo táta Vilém. Ale proč se zlobí Anča? Beztak proto, že se bála o Páju. Ale co jsem měl asi dělat? A teď se tady za nimi plahočím jako chudý příbuzný. Měl bych se sebrat a vypadnout. Když na tomhle místě odbočím doleva, dostanu se k moc pěkné bažině. Třeba tam chytím sovu. Anton však ani nezpomalil. Tohle si s sebou ponesu už navždycky, pomyslel si. Kdesi vyčetl, že se to dost často stává.

Na opuštěnou silnici vyšli dokonce ještě dřív, než očekávali. Slunce pražilo vysoko na obloze; bylo vedro. Za límcem píchalo smrkové jehličí. Silnice byla betonová, postavená ze dvou řad popraskaných, šedorezavých panelů. V mezerách mezi nimi rostla hustá suchá tráva a krajnice lemovaly zaprášené lopuchy. Nad silnicí s bzučením poletovali zlatohlávci, a jeden z nich dokonce drže klepl Antona do čela. Kolem vládlo malátné ticho.

„Koukněte!“ řekl Pája.

Uprostřed zrezivělého drátu, který se táhl přes silnici, visel oblý plechový kotouč, pokrytý oprýskanou barvou. Podle všeho byl na něm vyobrazen bílý obdélník na červeném pozadí.

„Co je to?“ zeptala se Anča bez valného zájmu.

„Dopravní značka,“ řekl Pája. „Zákaz vjezdu.“

„Všech vozidel,“ dodal Anton.

„A proč tady visí?“ zeptala se Anča.

„Aby bylo každému jasné, že se tamtím směrem nesmí jet,“ řekl Pája.

„Ale k čemu je potom tahle silnice?“

Pája pokrčil rameny.

„No, ona je to už hodně stará silnice,“ řekl.

„Anizotropní silnice,“ prohlásil Anton. Anča k němu stála otočená zády. „Jakože se po ní smí jezdit jenom jedním směrem.“

„Naši předkové byli vskutku moudří,“ řekl Pája zádumčivě. „To si takhle jedete a jedete a najednou po nějakých dvou stech kilometrech... Bác! Zákaz vjezdu. Tím pádem nesmíte pokračovat, ale kolem není nikdo, kdo by vám pověděl, kudy dál.“

„Umíš si vůbec představit, co všechno by tam za tou značkou mohlo být?“ řekla Anča. Rozhlédla se. Kolem se na mnoho kilometrů táhl liduprázdný les, takže se na to, co všechno by za tou značkou mohlo být, nebylo koho zeptat. „A co když to ani není zákaz vjezdu?“ řekla. „Přece jenom, barva je celá sloupaná...“

V tu chvíli Anton pečlivě zamířil a vystřelil. Byla by to paráda, kdyby šíp přetál drát a značka spadla rovnou k Ančiny nohám. Šíp ovšem zasáhl horní část kotouče a proděravěl zrezivělý plech, a tak se dolů sesypala jen trocha suché barvy.

„Pitomče,“ řekla Anča, aniž by se otočila.

Po hře na Viléma Tella to bylo její první slovo určené Antonovi. Ten se křivě pousmál.

„And enterprises of great pith and moment,“ pronesl, „with this regard their currents turn awry, and lose the name of action.“¹

A věrný Pája zvolal: „Koukněte, nedávno tudy projelo auto! Až po bouřce! Tadyhle je tráva celá pomačkaná! A tady...“

Ten Pája má ale kliku, pomyslel si Anton. Začal si prohlížet stopy na silnici a rovněž uviděl pomačkanou trávu a černé pruhy po pneumatikách na místě, kde automobil zabrzdl před výmolem v betonové vozovce.

¹ „A veliké a vážné podniky tím ohledem od směru odbočí a ztratí jméno skutků.“ (William Shakespeare: Hamlet. Český překlad Josef Václav Sládek.)

„Ha!“ řekl Pája. „Přijel zpoza značky!“

Muselo to být každému zřejmé, ale Anton přesto namítl:

„Ani náhodou. Jel za značku.“

Pája mu věnoval nevěřící pohled.

„To jsi oslepl, nebo co?“

„Jel za značku,“ zopakoval Anton zarputile. „Pojďme po stopě.“

„Meleš nesmysly!“ rozhořčil se Pája. „Tak zaprvý, žádný slušný řidič přece nevjede do zákazu vjezdu. A zadruhý, tady je ten výmol a tady jsou stopy po brždění... Tak odkud asi tak mohl přijet, co?“

„Běž s těmi svými slušňáky do háje! Já slušňák nejsem, takže půjdu za značku.“

To už byl Pája vzteky bez sebe.

„Běž si, kam chceš!“ řekl trochu zajíkávě. „Hlupáku. Už ses z toho horka musel dočista pomátnout!“

Anton se otočil a s pohledem upřeným přímo před sebe zamířil za značku. Toužil teď jen po jednom jediném – aby narazil na nějaký most, vyhozený do povětří, a aby se musel s vynaložením veškerých sil dostat na druhou stranu. Já na toho slušňáka kašlu, říkal si. Jen ať si jdou, kam se jim zlíbí... s tím svým Pájíkem. Pak si vzpomněl, jak Anča Pavla zpražila, když ji nazval Aničkou, a trochu se mu ulevilo. Ohlédl se.

Páju uviděl hned. Bon Saranče se celý ohnutý ubíral po stopách tajemného automobilu. Zrezivělý kotouč se zlehka houpal nad silnicí a otvorem v něm poblikávala modrá obloha. A na krajnici seděla Anča, lokty opřené o nahá kolena a bradu položenou na sevřených pěstech.

Vraceli se až za soumraku. Kluci veslovali, Anča kormidlovala. Nad černým lesem se zvedal narudlý měsíc a v šeru divoce povykovaly žáby.

„Tak parádně jsme to měli naplánovaný,“ řekla Anča smutně.
„A vy to takhle pokazíte...“

Kluci neodpověděli. Až po delší odmlce se Pája polohlasně zeptal:

„Tondo? A co tam teda za tou značkou nakonec bylo?“

„Most,“ opáčil Anton. „Vyhozený do povětří. A kostra fašisty, přikovaná řetězy ke kulometu.“ Zamyslel se a dodal: „Kulomet už byl celý vrostlý do země...“

„No jo,“ řekl Pája. „To jsou věci. A já zas jednomu chlápkuvi pomohl opravit auto.“

KAPITOLA PRVNÍ

Když don Rumata minul hrob svatého Míky – sedmý v pořadí a poslední na této cestě –, byla už úplná tma. Vychvalovaný chamachárský hřebec, jehož mu dal don Tameo, aby splatil svůj karetní dluh, nestál za nic. Zpotil se, unaveně pletl nohama a pohyboval se nanicovatým, kymácivým klusem. Rumata mu koleny svíral boky a švihal ho rukavicí mezi uši, ale zvíře jen schlíple třepalo hlavou a nezrychlovalo. Cestu lemovala křoviska, která v šeru připomínala chuchvalce ztuhlého kouře. Nesnesitelně pištěli komáři a na kalné obloze se třepetaly hvězdy, řídké a matné. Slabý vítr vanul v nárazech a byl zároveň teplý i studený, jako ostatně každý podzim v této přímořské zemi s dusnými a prašnými dny a sychravými večery.

Rumata se těsněji zahalil do pláště a pustil otěže. Stejně nemělo smysl pospíchat. Do půlnoci zbývala hodina a nad obzorem se již jako černá zubatá obruba objevil Škytající les. Kolem se táhla zoraná pole, ve svitu hvězd se mihotaly bažiny, páchnoucí neživou rzí, a tmavě se tyčily mohyly a prohnílé palisády z dob Vpádu. Daleko vlevo se tu rozhořívala, tu zase pohasínala chmurná záře. Nejspíš tam plápolala jedna z těch nesčetných jednotvárných vísek – nějaký Oprátkov, Kradařice nebo Mrtvojedy –, které nedávný královský výnos přejmenoval na Vysněnovy, Požehnánice či Andělinky. Tato stovky mil široká země se rozprostírala od břehů Průlivu až po sajuv Škytajícího lesa; země zahalená mračny komárů, rozervaná roklinami,

zaplavená močály a stížená zimnicemi, mory a smrdutou rýmou.

V zatáčce se od křovisek oddělila tmavá postava. Hřebec zvrátil hlavu a prudce uhnul na stranu. Rumata popadl otěže, navyklým pohybem si na pravé ruce povyhrnul krajkový lem, položil dlaň na jílec meče a pozorně se zahleděl do tmy. Muž u cesty smekl klobouk.

„Dobrý večer, urozený done,“ řekl tiše. „Moc se omlouvám...“

„Co chceš?“ zeptal se Rumata a zaposlouchal se.

Nic takového jako nehlučné přepadení neexistuje. Lupiče prozrazuje vrzání tětív, šedí úderníci nepotlačitelně řihají po mizerném pivu, baronští družiníci dychtivě funí a řinčí železem, zatímco mniši – lovci otroků – se hlasitě drbou. V křovinách však bylo ticho. Tento muž tedy zřejmě neměl být jen vějíčkou pro odpoutání pozornosti. Koneckonců, ani na to nevypadal: Byl to drobný obtloustlý měšťan ve skromném plášti.

„Dovolíte mi běžet vedle vás?“ zeptal se s úklonou.

„Posluž si,“ řekl Rumata a pohnul otěžemi. „Smíš se držet mého třmenu.“

Měšťan vykročil vedle něho. Klobouk držel v ruce a na temeni jeho prostovlasé hlavy se matně blyštěla pořádná pleš. Obchodní cestující, odhadl ho Rumata. Obchází barony a všelijaké šmelináře a skupuje od nich len nebo konopí. Ale že je to tedy pěkně kurážný chlapík... Vlastně to nakonec ani nemusí být obchodní cestující. Může to být knihomol. Uprchlík. Vyvrhel. Dneska se jich v noci po cestách potuluje spousta, mnohem víc než obchodních cestujících... Anebo by to taky mohl být špicl.

„Co jsi zač a odkud přicházíš?“ zeptal se Rumata.

„Jmenuji se Kiun,“ řekl měšťan skličně. „A odcházím z Arkanaru.“

„Prcháš z Arkanaru,“ upřesnil Rumata, když se v sedle mírně naklonil na stranu.

„Prchám,“ přiznal měšťan truchlivě.

Pěkně divný pavouk, pomyslel si Rumata. Nebo je to přece jen špicl? Měl bych to zjistit... Ale proč bych vlastně měl? Proč já? Kdo vůbec jsem, abych to zjišťoval? Vždyť mně se ani trochu nechce zjišťovat, co je doopravdy zač! Proč bych mu nemohl jednoduše uvěřit? Měšťan na noční cestě, zjevný knihomol, prchá, aby si zachránil život... Je osamělý, má strach, hledá ochranu... A pak narazí na šlechtice. Šlechticové se v politice nevyznají, protože jsou hloupí a domýšliví, ale zato nosí dlouhé meče a šedé úderníky nemají v lásce. Proč by se měšťan Kiun nemohl dočkat nezištné ochrany od hloupého a domýšlivého šlechtice? Tečka. Nebudu zjišťovat, co je zač. Nemám sebemenší důvod to zjišťovat. Popovídáme si, ukrátíme si dlouhou chvíli, rozloučíme se jako přátelé...

„Kiun...,“ pronesl Rumata. „Znával jsem jednoho Kiuna. Byl to prodejce lektvarů a alchymista z Plechové ulice. Nejsi jeho příbuzný?“

„Želbohu ano,“ řekl Kiun. „Sice jen vzdálený, ale jim je to jedno... Až do dvanáctého kolena...“

„No a kam vlastně prcháš, Kiune?“

„Kamkoli... Co nejdál odsud. Mnozí prchájí do Irukánu. Nejspíš to zkusím i já.“

„Ach tak,“ pronesl Rumata. „A zřejmě sis řekl, že se ve společnosti urozeného dona dostaneš kolem pohraniční stráže, je to tak?“

Kiun neodpověděl.

„Nebo si snad myslíš, že urozený don neví, co je alchymista Kiun z Plechové ulice zač?“